

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9.

Den 1ste Februar 1889.

38te Aargang.

Ud tog

af

en Tale af Biskop O. F. Whitney,

holdt i Tabernaklet i Saltstaden Søndag den 11te November 1888.

Taleren læste først i Pagteus Bog Herrens Ord til Profeten Joseph Smith, medens han sad indespærret i Liberty Fængsel i Clay County Missouri, i 1839. Han sagde derpaa:

Disse inspirerede Ord bleve udtalte af Guds Profet, medens han van- smægtede i Fængsel for Jesu Vidnes- byrds Skjld. Hans Fjender vare ikke i Stand til at bringe nogen sandfærdig Anklage mod ham for at faa ham er- klæret skyldig i nogen Forbrydelse, men han blev revet ud af sin Families Skjød og kastet i Fængsel, fordi han vovede at erklære, at Kristi Evangelium var gjengivet til Jorden i denne Tids- alder; at Faderen og Sønnen havde vist sig for ham og forkyndt ham, at han var udseet til at udføre en stor Mission; at det hellige Præstedomme var blevet gjengivet og beseglet paa

nulevende Mænd, og at disse vare blevne udsendte med Myndighed til at prædike Saliggjorelsens Evangelium. Dette var nok til at bringe hele den lærde, civiliserede Verden, i det nit- tende Aarhundrede, i Harnisk mod den ungdommelige Profet. Det var blevet ham sagt, at hans Navn skulde blive kjendt for Godt og Ondt blandt Men- nestene, og hvad han kunde vente sig, som Folge af at prædike Evangeliet; det var blevet ham sagt, at hans Vej vilde blive bestroet med Torne og Tidsler, og ikke med Rojer; men tillige blev det sagt ham, at trods de onde Magter, der vilde drage til Fjells mod ham, skulde dog Præstedommet forblive paa Jorden, og Gud vilde være med ham til evig Tid. Det var blevet ham forkyndt, at det Værk, han under gud- dommelig Vedelse skulde paabegynde,

var den Almægtiges Gjerning — det Rige, som Daniel saa, der skulde bestaa til evig Tid; at medens de Systemer Menneskene paabegyndte, vilde henskuldre og forgaa tilligemed deres Ophavsmaend, vilde dette, den guddommelige Skabers Værk forblive til evig Tid, ligesom han selv er evig.

Joseph blev i Fængslet trostet med den Forsikring, at skøndt Sorger og Besværligheder vilde bestuure ham, som Havets Bølger brydes mod Klipperne, og skøndt selve Helvede vilde aabne sig for at opluge ham, vilde det dog altsammen blive til hans Gavn og tjene til at give ham Erfaring ved Forvisningen om, at Menneskenes Son selv en Gang maatte undergaa alt dette; at Jesus, den Salvede, den store Frelser, var steget ned under alle Ting, havde lidt og udholdt Prøver, og at hans Disciple, hans Tjenere og Medhjælpere i Saliggjorelsens Værk nødvendigvis maatte følge i hans Fodspor og vente at komme til at tømme den jamme bitre Staal, som han tomte.

I Verdens Dine faar det uden Tvivl Udseende af Gudsbespottelse at tro, at der vil være Andre end de, som den store Forløjer selv personlig udvalgte, behjælpelige med at gjenemføre Guds Plan til Menneskenes Frelse, og dog vidner Skriften derom, naar kun Menneskene vil forstaa det. Johannes saa i et Syn paa Den Patmos 144,000 Sjæle, der havde Guds Navn skrevet paa deres Pander — et stort Antal Frelsere paa Zions Bjærg. Det blev tilkjendegivet Johannes, at disse vare de, der fulgte Lammet, hvor han gik. Derjom han da nedsteg til en falden Planet for at oprejse og frelse den, da er det sikkert hans Tjeneres Pligt at nedstige med ham og følge ham i den Sti, han betegner, undergaa de jamme Prøver og møde de jamme

Besværligheder, som han maatte kæmpe med.

Paa denne Maade fejrer vor himmelske Fader sine Triumfer, ved at vriste Sejren ud af Magtranerens Hænder, skabe Orden ud af Raos og frehbringe Magt og Storhed af det Svage. Ifølge sine egne Ord beskæmmer han de Visse og Mægtige ved de Enfoldige. Ikke desto mindre vilde vi, dersom vi kunde løste Floret, se, at mange af dem, som vi anse for Jordens Enfoldige, i Virkeligheden ere de Stærke og Mægtige; Visdommens, Moralitetens, Sandhedens og Retfærdighedens Kæmper. Men Gud har omgivet Menneskene med Svagheder, der ofte stusse Verden. I Valget af David, Jesjes Son, bleve de mandhaftige Sønner forbigaaede, og Drengen David blev valgt til Israels Konge. Det er muligt, at Verden ogsaa i vore Dage bliver stuffet paa jamme Maade af det hvide Skin med Hensyn til de Hellige og deres Gjerning, hvis jandede Stilling den ikke fatter. De, der følge Frelseren, ere Himlens Udkaarede, selv om de ogsaa blive betragtede som Jordens Smaa og Enfoldige.

Der fordres ikke stor Tro for at følge de Rige, de Mægtige og Populære. Derjom Gud havde valgt denne Verdens Mægtige til at udføre sin Gjerning, da vilde Menneskenes Tro ikke være blevet prøvet. Jeg blev en Gang spurgt, hvorfor vi ikke bestræbte os for at omvende saadanne Mænd til vor Tro som Beecher, Talmage eller Spurgeon, hvis Menigheder sandsynligvis vilde følge dem. Saaledes tænker Verden, men Guds Veje ere ikke Menneskenes Veje. Det udgjør en Del af den guddommelige Plan til Frelse, at hver Sjæl skal domme og vælge for sig selv. Det er ikke den Almægtiges Hensigt, at hans Born blindt hen skulle

følge nogen Mand eller Mænd uden at se og undersøge for sig selv; nej, lige som hver Sjæl skal dømmes for sine egne Handlinger, jaaledes maa den handle paa eget Ansvar. Guds trofaste Tjenere bleve valgte, fordi de vare villige til at give Gud Eren og til at udholde og gennemgaa alle Prøver for Sandhedens Skyld. Skjøndt Mænd uden Dømmekraft ville latterliggjøre og haane dem, og de Ugudelige raje mod dem, vide de dog, at Gud er deres Ven, der vil vende Alt til det Bedste for dem og som han har lovet, være deres Støtte til evig Tid.

Da Jesus blev korsfæstet, fordi Verden ikke kunde fordrage de Lærdomme, som han fremsatte, sølte Disciplene, der endnu ej vare ifklædt med Kraft fra det Høje, sig som en Faareflokk uden Hyrde. De talte indbyrdes om, at de troede, han var den, der skulde befri Israel. De vare som lynslagne over, hvad der var skeet, og troede, at Guds Bærk var til Ende, fordi dets Grundlægger havde lidt Døden. Jesus havde ofte forudsagt sin Død og dadlede endog Peter, da denne drog sit Sværd for at forsvare sin Herre, og sagde til ham, at han maatte tomme den Kalk, hans Fader havde bestemt for ham. Han havde ogsaa jagt dem, at de vilde blive forfulgte, ligesom han blev. Og dog spredtes de som Avner for Binden, da han var bleven korsfæstet, fordi de troede, at hans Bærk nu var til Ende. Men Frelseren, der havde overvundet Døden og Graven og rejst sig i Triumf, viste sig for dem i sit opstandne Legeme, medens den stolte Nation, der havde ihjelslaaet ham, lykønskede sig med at have overvundet ham, og med at han ikke var Guds Son, men en Bedrager, lige som de selv. Verden

bedømmer som oftest en Mand's Værd efter det Held og Fremgang, som han har i denne Verden. Dersom han ikke er populær eller rig, eller mægtig eller han ikke nedtramper sine Medmennesker paa sin sejrkrønedes Vej, da bliver han ikke betragtet som nogen stor Mand og dog kan en stor Mand her i Livet blive tvunget af Omstændighederne, eller af en overlegen Magt, til at overgive sig, ligesom Kristus, til at lide et tilhyneladende Nederlag, idet hans Sol gaar blodig ned; men der er en Dag, som følger paa Natten, og først naar vore Sjæle ere vejede i Guds Retfærdigheds Vægtstkaal, vil vort sande Værd komme for Dagen. Først da Jesus var bragt ned til Graven, triumferede han over Døden. Da først var han fri for al Pine og Forfølgelse, og al Magt i Himlen og paa Jorden blev overdraget ham. Han udsendte sine Apostle for at lære Verden og sagde dem, at han vilde være med dem alle Dage indtil Enden. Saaledes kunde Ingen tale, der var bleven overvundet og knust.

Da Profeten Joseph blev ihjelslaaet troede Verden, at nu var „Mormonismen“ til Ende. Hvor ofte er den vise Verden blevet skuffet? Guds Bærk kan i saa Henseende ikke blive overvundet. Det er kun Menneskeværk, der slaar fejl. Gud har jagt, at hans Bærk skal aldrig overvindes. Giv Tid, til hans Ord kunne blive opfyldte, og I ville se, at Trods al Verdens Modstand, vil han dog lade sin Gjerning triumfere.

Intet andet Folk paa Jorden kan se paa Tingenes Gang med den Ro som de Hellige, og sige og føle, at hvad der end sker, sker til det Gode. Vi skulle gaa fremad og faa se Guds Frelse. Han regjerer i Himmelen, hvem der saa end regjerer paa Jorden. Hans Arm er ikke bleven forkortet eller hans

Magt forringet. Han holder Menneskenes og Nationernes Skjæbne i sin Haand, og Alt, hvad der sker, har han forudseet. Han kan frelse og bevare sit Folk lige saa vel under et republikansk som under et demokratisk Herredømme. Han er Alles Dommer og kan ophoje og nedstyrte, efter som han i sin Retfærdighed finder for godt. Lad os kun overlade det til ham at frelse Zion og udføre sine Hensigter. Lad

os ikke indbilde os, at Mennesket er almagtig og vil styre Tingene efter eget Godtbefindende. Maa Gud give os Styrke og Haab. Der er Prover i Vente for os. Vi ville komme til at behøve Styrke, og Gud vil give den til Enhver, som beder ham derom.

Maa Fred og Frelse være med Eder og de Retfærdige og Gode overalt paa Jorden.

Nutiden fremviser Fragsaldets Følger.

(Af C.)

(Fortst fra Side 127.)

Løgn og Hærlighed

og en Mængde andre dermed beslagtede Laster, har ligeledes gjennemshret det nuværende kristne Kirke- og Statssamfund. Hærlighed hører til Forretningslivet, og, som Salomon sagde: „Mellem Sten og Jord gror Græs, og mellem Kjøb og Salg voger Uret“. Jesu Være var: „Alt hvad I ville, at Andre skulle gjøre mod Eder, det skulle I ogsaa først gjøre mod dem“. Dette vilde være kristelig Redelighed, men den bliver som oftest tilsidejat i den store spekulerende Handelsverden? Der hedder det: „Se Dig for!“ Man lyver for at vinde saa megen Fordel som mulig, ved sin Næstes Uvidenhed og Mangel paa Erfarenhed, og venter til Gjengjæld at blive bedraget, hvis man ikke ser sig vel for.

Løgn i Ord og Handling har fremkaldt Mistillid i Stedet for den broderlige Kjærlighed, som skulde være det ufejlbare Kjendetegn paa Jesu sande

Disciple, og hvor det ligefremme Ja og Nej burde være nok, maa der nu stilles Kaution eller udstedes Panteobligationer, som Sikkerhed for den redelige Opfyldelse af indgaaede Forpligtelser.

Denne fremtvungne Hærlighed, staar i et nært Forhold til en anden Slags Hærlighed, nemlig Hykleriet, ikke blot i religiøs Henseende, men i denne paa-tagne hæderlige Måske, som gaar for Dannelse eller Høflighed, og hvorunder der skjules saa mange sjæleførdærvede Laster. Det er under denne Måske, at Forføreren opnaar sine døvelske Hensigter med den uerfarne tillidsfulde Ungdom, og som siden benyttes til at skjule saa megen Synd og Elendighed. Synden, og med den tillige Døden med hele sit Folge af Sorg og Lidelser, blev indført i Verden ved Løgn, og uden den vilde Verden snart kunne blive befriet fra Satans Indflydelse og Herredømme. Det er Løgneren, som

har været Djævelens og hans Medhjælperes virksomste Allerede imod Guds Bestræbelser for at frelse Menneskene; det er den, som har forarsaget de Hellige, i alle Tidssalbre, saa mange Lidelser og gjort at mange af dem have maattet lide Martyrdomen, og det er den, som endnu imodstaar Sandheden, som er blevet aabenbaret fra Himmelen i disse sidste Dage. Den benyttes af alle Stænder og Klasser blandt alle Nationer, og dog ere de ikke uvidende om, at „alle Vognere, deres Del skal være i Soen, som brænder med Ild og Svovl“. (Aab. 21, 8.)

Skjont der kunde siges uendelig meget angaaende denne, saa almindelige Synd, saa ville vi dog for nærværende søge at fatte os saa kort som muligt. Der er maaste ingen Slags Vogn eller Usandhed, som, i sine Følger, er mere ødelæggende end den, som indbefattes i falsk Religion. Vi mene ikke hermed blot Hykleriet, som vistnok gjør denne Synd endnu mere affhyelig og fordommelig, men falske religiøse Lærdomme, hvad enten de blive oprigtig troede eller ikke. Jesus sagde om sig selv: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig“. (Joh. 14, 6.) Som der saaledes kun kan være Tale om een sand Religion, saa maa alle de Andre være falske eller urigtige, og deres Forkyndere gjøre sig skyldige i en stor Synd ved at udbrede den. I Sammenligning med den Skade, som denne Slags Usandheder afstedkommer, ere Bedragerier og Vogne, som kun skade Menneskene i timelig Henseende, kun en forsvindende Ubethelighed; thi Menneskets Interesser i denne Verden ere kun af kort Varighed, og nogle saa Nar hen i Fremtiden, ville, i ethvert Tilfælde, bringe os ud af denne Verden og ind i Evigheden, hvor vi ville

komme til at hofte Frugterne af vore Gjerninger, som ere de naturlige Frugter af de Begreber om Ret og Uret, som vi have dannet os, efter vor Opdragelse og Undervisning. Mange ville maaste paastaa, at Opdragelse ikke har noget at gjøre med vor Samvittighed, men Kjendsgjerninger bevise det Modsatte.

Kristne ville saaledes ikke alene lhye og bedrage hverandre med en god Samvittighed, men under visse Omstændigheder myrde deres Medmennesker, og sætte en Vre i at udføre de blodigste Volds handlinger mod Mennesker, som de aldrig for have jeet. Tænk paa Krigens Rædsler, og hvorledes Menneskene kunne myrde hverandre, uden at føle Samvittighedsnag; ja de ville endog sætte en Vre deri og føle sig stolte af de grusomste Volds handlinger, naar de ere blevne udforte paa Kamppladsen efter den saakaldte „Krigskunsts“ Love og Regler og med kristne Præster hos sig til at bede Gud om Sejr over sin kristne Medbroder. Som de mest glubende Dyr, ville de styrte sig over hverandre, og udføre Dodens Værk. De tænke, ved saadanne Lejligheder ikke paa, at der er sagt: „Du skal ikke slaa ihjel“ — eller, at man endog „skal elske sine Fjender“ og gjøre mod Andre, hvad man vilde ønske, at de skulle gjøre mod os; man tænker ikke paa det Ansvær man vil komme til at bære ligeoverfor Gud og de Faderløse eller de mange Kærlinge som Krigens Værk efterlader sig, men bejlaet af Patriotisme, frembragt ved Tradition og Opdragelse, ere alle Fornuftens Grunde og Menneskets ædlere Følelser kvalte af dem, ved falske Begreber om Ret og Uret, frembragte lidenskabelige Værgjerrighed, og Samvittigheden gjør ingen Indsigelser. Hvad, som under almindelige Forholde vilde være straf-

bare Forbrydelser, faar Navn af Helte-
daad og blive bejngne af kristne
Skjalde, ja som oftest af fromme
Præster, som f. Expl. den berømte
Grundtvig, hvorvidt denne patriotiske
Fanatisme kan bringe det, ses af Biskop
Grundtvigs bekendte Krigsang, som
har Duktet ved: „Fremad for
Danmark i Himmels Navn!“ „Fremad
mod Tyskland i Helvedes Navn! Og
dette var en af Landets frommeste
Præster. En Forkynder af Fredens
Evangelium!

Uredelighed i Tanker og Ord vil
naturligvis let udvikle sig til Lær-
lighed i Handling, og Tyveri er derfor
gjærne det næste Skridt efter Vogn
og Bedrageri — og de Tusinder, der maa
henleve deres Tid, som æreløse For-
brydere i Fængslerne, viser noksom
Følgerne af Frafaldet i den Retning.
Det er bleven til et Ordsprog, at „En-
hver er Thy i sin Næring“, og Be-
gjærligheden, som har bemægtiget sig
alle Samfundsclasser, er Aarsag til
dette, fordi det er bleven til en Regel
„at agte Manden for hvad han har
og ikke for hvad han er“. Naar
Mennesket en Gang bliver fremstillet
for den evige og retfærdige Dommer,
hos hvem der ikke er Personansæelse,
ville vore Gjæringer heri Livet afgjøre
vor Skjæbne. Vore falske Begreber
om Ret og Uret ville ikke kunne fri-
tage os for den evige Lovs Straf, thi
selv om vi slet ikke kjender Guds aaben-
barede Lov, saa ville vi dog blive
straffede, om end i en mindre Grad
end de, som overtræde dem mod bedre
Vidende. Men hvor findes den Kristen,
som ikke er bekendt med de ti Bud,
og som vil vove at undskyldte sig med
Uvidenhed, Skik eller Sædvane, naar
de staa ligeover for ham, hvis Dine
ere som Jidslue, og som gjennemskuer
Menneskets lønlige Tanker? „Det

skal (derfor) gaa Præsten saasom
Folket; Tjeneren saasom hans Herre;
Tjenestepigen, saasom hendes Frue;
den der kjøber, saasom den der sælger;
den der udlaaner, saasom den, der
laaner; den der sætter paa Ager, saa-
som den, der tager paa Ager af ham.
Landet skal blive saare udtomt, og
saare bedrovet, thi Herren har talet
dette Ord. Landet sørger, det sør-
smægter; de høje i Landet ere blevene
afsmægtige“. — Spørger man hvorfor
at Herren ved sin inspirerede Profet,
udtaler denne Dom, saa faar man af
ham selv Svaret: „Thi Landet er be-
smittet for dets Indbyggere's Skyld,
thi de overtræde Lovene, forvende
Stikke, gjøre en evig Pagt til
Tutet.“ (Esaias 24, 2—5.)

Dette er vistnok et sorgeligt Rejul-
tat, at imødesee i denne Verden, men
Følgerne ville være endnu værre i
den tilkommende; thi „Herren skal
aabenbares af Himmelen med sin
Magtes Engle, med Jidslue, naar han
bringer Hævn over dem, som ikke
kjende Gud, og over dem, som ikke ere
vor Herres Jesu Kristi Evangelium
lydige, hvilke skulle lide Straf,
en evig Fortabelse fra Herrens
Ansigt, og fra hans Magtes
Herlighed.“ (2. Thes. 1, 7—8.)

For yderligere at paapege nogle af
disse urigtige Lærdomme, som læres
Menneskene i Stedet for Jesu Kristi
sande Evangelium, der er den eneste
Vej til Salighed, ville vi her nævne
nogle af de almindeligste. Jesus
sagde: „Omvender Eder, thi Himme-
riges Rige er nær“, men Menneskene
fremture i deres Synder til det sidste
Djeblik, fordi de ere blevene lærte at
et Suk paa det Sidste vil sikre
dem Salighed, især hvis de faa An-
ledning til at sende Bud efter en Præst
inden de dø. Selv Morderen bliver

lovet Himlens Herlighed, skjønt hans Hænder ere bejndlede med uskyldigt Blod. Man bliver lært at Troen alene skal frelse Mennesket, skjønt Herrens Apostel siger, at Troen uden Gjærninger er død, og ikke gavner; thi „Djævlene tro ogsaa og skjælve“. Jesus sagde til Nekodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige“, men de fleste Kristne paastaar at Daaben eller Fødselen af Vand ikke er af væsenlig Betydning, og derfor bliver den enten slet ikke benyttet, eller de forandre dens Anvendelse og Bestemmelse paa flere forskellige Maader, efterfom det maatte falde i det Folks Smag, som de vente vilde betale dem, for deres Mejlighed. Nogle lære derfor, at smaa Born skulle døbes, naturligvis uden Tro, atter Andre, at kun Vogne bør døbes, fordi Troen bør gaa forud for Daaben; og atter Andre at kun Reddhyppelse er Daab, og at Bestænkelse eller Overøvelse ikke har det Mindste tilfælles med Daab; de, som holde sig til Reddhyppelsesbegrebet, ere atter delte i forskjellige Partier, idet Nogle paastaar, at kun de Vogne skulle modtage denne hellige Ordinantse, efter at have omvendt sig fra deres Synd og troet paa den Herre Jesus Kristus, og atter en meget stor Afdeling af Kristenheden praktiserer Reddhyppelses-Daab med smaa Born. Om Daabens Hensigt eller Bestemmelse ere Partierne ligesaa uenige, som om Maaden, skjønt Guds Ord udtrykkeligen siger, at den var til Syndernes Forladelse — en god Samvittigheds Pagt med Gud, ved Jesu Kristi Opstandelse. — Paulus sagde, at han selv og de Hellige i Rom, som han skrev til, vare „begravne i Daaben til Døden“, og Peter skrev, at den var et Modbillede af Arken og et Middel til

Frelse for dem, som troede og ontvendte sig, ligesom Arken var et Middel til at frelse Noa og hans Familie fra at omkomme i Syndfloden. (1 Peter 3, 20—21.)

Naar Nutidens Præster og Lærere derfor udgive disse højt forskellige Lærdomme for at være Jesu Kristi Evangelium, saa fore de, mildest talt, Folket strækkeligt bag Lyset og lede dem mod en Afgrund, hvori de vilde forsilde angre deres hensynsløse Fremturen i Bidsfarelser og Synd; „thi naar en Blind, vejleder en Blind, saa vilde de begge falde i Graven“. (Matth. 15, 14.) Apostelen Johannes siger: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, han har ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen“, (2 Joh. 9.) og Jesus befalede sine Disciple: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk og døber dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, og lærer dem at holde alt det jeg har befaleet Eder“. (Matth. 28, 19—20.) Paulus jagde senere hen i Tiden, da Nogle forsøgte, at indføre nogle Forandringer i den af Herren selv stiftede Saliggjorelses Plan: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium, endog der er ikke noget andet, kun ere der Nogle, som forvilde Eder, og vilde forvende Kristi Evangelium. Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han vare en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg nu igjen: dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have annammet det, han vare en Forbandelse“. (Gal. 1, 6—9.) Det er derfor intet Under, at Verden,

og især den kristne Del af Menneskene, | kjende Træet, og paa den nuværende
 befinde sig i en saa sorgelig Tilstand, | kristne Verdens moralssfordærvede Sam-
 som den, hvori den nu fremstiller sig | fundsorden ser man Usvigelsens og
 for os. Paa Frugterne skal man | Frafaldets sorgelige Følger. (Fortsættes.)

Den 1ste Februar 1889.

Ulykker paa Vandene.

En sorgelig Jul i Amerika.

Dampskibet »Leif Eriksen«, som havde sin Route mellem Seattle og Sidney, i Washington Territorium, brændte til Vandlinjen og sank den 25-December sidstleden. Af 26 Personer, som befandt sig ombord, da Ilden udbrød, bleve 19 reddede, skjønt flere af dem i en skrækelig forbrændt Tilstand. Dette skete, som man vil forstaa, ved Kysten af det stille Hav.

Fra St. Louis skrives den 25. December: I Gaar Aftes brændte Dampskibet, »John H. Hanna«, i Nærheden af Plaquemine, i Staten Louisiana. Det kom fra Ouachita Floden, og havde en kostbar Ladning og omtrent 100 Passagerer ombord, hvoraf kun 14 bleve reddede. De Rædselsscener, som foregik blandt Passagererne, der kun havde Balget imellem at dø i Flammerne eller i Vandet, lader sig næppe tænke og endnu mindre beskrive. Mange bleve baade brændte og skoldede før de endelig omkom i Bølgerne.

„Gejser“ og „Thingvalla“-Katastrofen er endnu i friskt Minde her i Norden, og den senere Tids orkanagtige Storme have ligeledes fordret mange Hundrede Menneskeliv, saa at det visjelig ser ud, som der er uafadvanlig mange Fareer paa Vandene, trods alt hvad den nyere Tids Videnskab, Skibsbyggerkunst og andre Sikkerhedsregler have gjort for at forebygge Ulykker. Om dette Emne finde vi os foranlediget til at gjengive følgende Bemærkninger fra »Deseret News«.

„Ulykker tilføes ere i de senere Aar tiltagne i en saa hyppig og frygtelig Grad, at det har bragt den civiliserede Verden til Forfærdelse. Disse Ulykker ere ikke alene indtrufne paa det aabne Hav, men ogsaa paa Floderne inde i Landet, hvor man skulde tro sig forholdsvis sikker for Fare, seet fra et naturligt Synspunkt. De ere heller ikke altid foraarsagede ved orkanagtige Storme, der have kastet Skibene omkring paa de oprørte Bølger som om de vare Eggestykker, og have sonderbrudt det stærkeste Tommer, som om det var Lerpiberør, før derpaa at begrave det ulykkelige Fartøj med Fragt og Besætning i Dybet, men det har ofte været den frygteligste af alle Søulykker, Skibsbrand, som har været Aarsagen til disse skrækelige Dødsseener.

At Søulykkerne indtræffe saa hyppigt, har bragt det næsten til at de blive betragtede, som tilhørende vor Tids Gjendommeligheder. Mange tænkende Mennesker ere derved bragte til at overveje og søge efter at finde en Aarsag til dette Særphn, men en tilfredsstillende Forklaring over dette sorgelige Spørgsmaal,

er endnu ikke opnaaet. De, som hælde lidt til den religiøse Side, anse det, som eet af Tidernes Tegn, i Forbindelse med mange andre Omstændigheder, som synes at vise, at Alt ikke er som det burde være. Vi have, i en tidligere Artikel henvist til en Profeti af Josef Smith, hvori der siges, at om ikke mange Aar, vilde Freden blive borttagen fra Jorden. I Forbindelse hermed, paaviste vi, at den tidligere tillidsfulde og fredelige Tilstand der eksisterede i Verden i Almindelighed, bliver mere og mere fortrængt af Mistillid og Trætte, Sammenbørgelser og hemmelige Foreninger med det Formaal, at gjøre Ende paa den gamle bestaaende Tingenes Orden, og dog ere de indbyrdes uenige og jøfildagtige. Denne Uenighed eksisterer næsten i alle Samfund, fra det mindste til det største, indtil det bringer Nationerne i fjendtlig Stilling lige over for hverandre. Det er et umiskjendeligt Tegn der tyder paa Krig og indeholder de naturlige Elementer til at frembringe den.

Hensigten med vore Bemærkninger den Gang var, at vise, at Profeten ved Inspiration havde forudsagt denne Tingenes Tilstand, og desforuden, ved samme guddommelige Raadegave, havde paavist den endnu skrækkeligere Tilstand, der vilde følge efter hin, som de naturlige Følger af den almindelige herskende Uenighed. Det er i en lignende Hensigt, at vi nu ville henlede Opmærksomheden paa de hyppige Ulykker, som foregaa paa Verdenshavene, saa vel som paa Floderne.

Angaaende dette, har Profeten Josef Smith udtalt sig meget tydeligt, og det ser ud til, at hans Profeti i saa Henseende, vil blive bogstaveligt opfyldt i en nær Fremtid. En Del af den Profeti, som indeholder disse Forudsigelser, findes i Pagtens Bog, Side 196, i følgende Ord:

„Se, jeg, Herren, velsignede Vandene i Begyndelsen, men i de sidste Dage forbandede jeg dem, ved min Tjener Johannes's Mund; derfor skulle de Dage komme, da intet Kjød skal være sikkert paa Vandene, og man skal sige i tilkommende Dage, at Jagen skal kunne fare op til Zions Land paa Vandene, uden de Rettsafne af Hjærtet“.

Den Sikkerhed, hvormed de Sidste-Dages Helliges Rejseelskaber have rejst over Havet, uden at tilstodes af nogen Ulykke, er en mærkelig Kjendsgjerning i dette Folks Historie. Denne Evangeliets Uddeling indbefatter Indsamlingen, og derfor have de, som have annammet Evangeliet formedelst de Ældstes Vidnesbyrd, „slokket“ til deres Troesfællers Indsamlingssted, „ligesom Duer til deres Binduer“. I hundredevis have de Helliges Emigrantelskaber rejst over det mægtige Dyb, for at naa til Zion, uden at en eneste Ulykke af Betydning er indtruffet. Denne Forhynets kjærlige Omsorg og Beskyttelse, der saaledes tydeligt er lagt for Dagen, er, uden Tvivl, som en Folge af, at de fleste af vore Emigranter kunne henregnes blandt dem, der ere ærlige og rene af Hjærtet. De, som ikke have været det, høre til Mindretallet og Sjældenhederne. Det synes imidlertid, at Flertallets gode Egenskaber ikke altid ville være tilstrækkelige til at beskytte dem, som ikke selv ere dydige og oprigtige. Saa store Banfælgigheder og Farer ville der være forbundne med at rejse over Havet og paa Floderne, at kun de værdige Hellige ville kunne vente, at Forhynets beskyttende Haand vil blive udraakt over dem. Derfor siger den førnævnte Aabenbaring: „Man skal sige i tilkommende Dage, at Jagen skal kunne fare op til Zions Land paa Vandene, uden de Rettsafne af Hjærtet.“

Medens de fleste Mennesker lade haant om den Tanke, at Josef Smith virkelig kunde være en Profet, saa fører Tiden en Mængde Begivenheder med sig, som bevise, at han var det, og det paa en Maade, som lyder stærkere end Tordenen."

Hjemvendt Missionær. Eldste Hans C. Fosod blev fra Iost sin Mission paa Bornholm, hvor han har virket i omtrent tre Maanedre og vendte, paa Grund af Sygdom, tilbage til sit Hjem i Levan, Juab County, Utah. Han tog med sig en ung Mand fra Bornholm ved Navn, C. M. Jensen, for at denne kunde være ham behjælpelig paa Rejsen. Disse Brødre afgik fra Kjøbenhavn den 18. Januar med Dampskibet »Bravo«, og vore bedste Ønsker for en lykkelig Rejse følge dem.

Beskikkelse. Eldste Crastus C. Willardsen er Iost fra at virke i Aarhus Konf. og herved bestikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konf. under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Feldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Guddommelig Myndighed og menneskelig Frihed.

(Fra Deseret News.)

Mormonismen er ikke en saadan aulokratisk Despotisme, som vore Fjender fremstille den at være, og som Folk i Almindelighed tænker sig den, men derimod et socialt System, i hvilket ethvert Medlem har frit Valg og Stemme. Den forener i sig baade den theokratiske Myndighed og den demokratiske Folkerepræsentation, og Landen i dens Institutioner leder selvfølgelig til frivillige Anstuelser og opmuntrer Enhver til Eftertanke, og til at føle sin personlige Ansvarlighed. Vore Fjender have meget at indvende imod, at Mormonismen gjør Krav paa guddommelig Aabenbarelse, som et Grundprincip for dens Tilværelse, og uden hvilken den vilde være lige saa værdiløs, som de af Mennesker stiftede Religionsystemer, der have bragt saa megen Splidagtighed og Forvirring iblandt dem. De synes at nære Afsty for den blotte Tanke, at Gud skulde vilde blande sig i de menneskelige

Uffærer, og de paastaa, at Tænkefriheden absolut maa gaa tabt, saa snart man indrømmer eller tror, at det ene Menneske modtager Guds Aabenbaringer eller nogen bestemt Tilkiendegivelse af hans Villie til de Andres Vejledning.

Derfor man først indrømmer, at Gud nogeninde har talt til Mennesket, eller at han nogeninde havde en Profet ved hvem han talde, enten til en enkelt Familie eller til hele Stammer og Folk, saa bliver man ikke konsekvent, men siger sig selv imod, naar man betænker, at der kan ske Aabenbarelse uimodtunder. Derfor Gud aldrig tidligere havde talt til Menneskene, saa kunde der være lidt Rimelighed ved at paastaa, at han ikke aabenbarer sig i denne Tid; men derfor der nogeninde blev givet guddommelig Aabenbarelse, saa er det ligesaa fornuftigt at tro paa de nyere, som paa de gamle Aabenbarelses fra Himlen. Guds Evne til at aabenbare sig indskrænkes ikke af Tid

og Omstændigheder, ejheller er Menneſkets Evner til at fatte og modtage Aabenbarelse indſtranket til nogen beſtemt Tidsperiode. Gud er den ſamme i Gaar, i Dag og til evig Tid, og Menneſtene ere hans Børn og afhængige af ham for Oplysning i det nittende Aarhundrede, lige ſaa meget ſom i Begyndelſen; i de ſidſte Dage lige ſaa meget ſom i Verdens forſte Tidaldre.

Det er kun Daarſkab, at ville paaſtaa, at Menneſkets Frihed bliver indſtranket ved Guds Aabenbaringer, efterſom Hiſtorien beviſer det Modſatte. Selv, naar Folket er overbevist om Sandheden af det Budſkab, ſom en bemyndiget Guds Tjener bringer dem, ſaa have de endda Frihed til at antage eller forkaſte det, og handle efter eget Takte. Gud jagde til Iſrael i gamle Dage, at de ikke ſkulde have nogen Konge, og han foreholdt dem Følgerne, derſom de ringeagtede hans Raad, men da de alligevel vilde have en Konge, ſaa fik de en Konge, og Følgen blev netop ſom Gud, ved ſin Profet, havde forudſagt dem, og jaaledes vil det altid gaa. Naar Gud, den Almægtige, aabenbarer ſin Villie har Menneſket Frihed til at adlyde eller ikke adlyde, men Følgerne af den Stilling man jaaledes vælger, ere baade naturlige og uundgaelige, og Menneſtene ville worde domte af En, ſom aldrig afveg fra den ewige Retſærdigheds Principer, der ſtaa i nøje Forbindelſe med evig Barmhærtighed.

Der findes ingen Tvang i „Mormoniſmens“ Aand eller Lærdomme, ejheller i „Mormonkirkens“ Disciplin. Tro paa Aabenbarelse i denne Tid, indbefatter ſlet ikke blind Lydighed eller Tvang. Kirkens Lærdomme gaa ud fra, at ethvert Medlem har Ret til at føge efter og erholde guddommelig

Beſledning og Tilſjendegivelse til hans eller hendes egen Rytte eller Oplysning, og at det vil ſke i Forhold til den Søgendes Tro, Fattedeene og Oprigtighed, men naar det angaar Kirken, i det Hele taget, ſom et organiseret Samsund, ſaa er der kun een Mand ad Gangen, ſom er ſat til at modtage Guds Ord og Villie angaaende Kirkens Styrelſe, og den Mand ſtaar ſom Hovedet, kaldet af Gud, og ſom Saadan anerkjendt og understøttet ved Kirkemedlemmernes ſribilligt afgivne Stenmer.

„Men“, iſpørger man, „naar Folket har anerkjendt ham, hvad ſaa?“ — Man vil maaſte endvidere indvende og ſige: „Der kan ikke være Tale om, at Nogen tør eller kan benytte ſine egne Meninger eller Anſkuelſer, naar en ſaadan Myndighed ſkal anerkjendes“. Svaret bliver ligesrem dette, at Folk ere fremdeles lige ſaa frie, ſom før, til at antage eller forkaſte, hvad denne Mand maatte fremkomme med, og paaſtaa at være Herrens Ord. Det er ikke ſandt, at Nogen bliver forbudt eller hindret i at bruge ſin Fornuft eller handle efter ſin egen Tænkemaade. Det er enhver Mand's Rettighed, at handle efter ſin egen Overbeviſning og paa ſit eget Anſvar, fordi han vil blive dømt efter ſine egne Handlinger; han maa derfor have Frihed til at gjøre eller ikke gjøre, efterſom det maatte ſynes ham bedſt. Derſom en Mand ikke tror paa en Aabenbaring, der paaſtaas at være kommen fra Gud, gjennem Den, ſom han ſelv anerkjender at være den rette Myndighed eller Perſon til at modtage ſaadanne Aabenbarelſer, ſaa er han ikke tvungen til at antage eller handle efter den; og ſelv om han tror den at være ſand, ſaa har han alligevel Frihed til at gjøre, ſom han ſelv ſynes, enten at adlyde eller ikke adlyde den; hans Dømme-

kraft eller Handlefrihed bliver ikke indskrænket af hans Tro, i saa Henseende.

Israel i gamle Dage troede f. Expl. at Gud, ved Moses, havde forbudt dem, at blande sig ved Egtefæb med de omliggende Nationer, og dog overtraadte de ofte dette Forbud, men ogsaa altid med slemme Følger for Overtræderne. Saaledes er det ogsaa endnu. Der er Mange, som overtræde Sabbathen, og dog vide de hele Tiden, at Gud ved baade de gamle og den nyere Tids Profeter, har befalet dem, ikke at gjøre det. Folk miste ikke deres Dømmekraft fordi de tro, at Noget, som er rigtigt, tillige kan være guddommeligt, ej heller miste de deres Handlefrihed i saa Henseende. Der er lige saa megen „Tænkefrihed“ udvist ved at antage, som ved at forkaste en guddommelig Aabenbaring, og lige saa megen „Uafhængighed“ udvist, ved at rette sig efter den, som ved at sætte sig op imod den.

„Mormonismen“ tilsteder hverken een eller flere Mænd at tænke for Resten af Folket, eller at udøve noget Slags paatvungen Myndighed over dem. Der findes intet friere Folk i Verden, med Hensyn til „Præsteherrdomme“, end de Sidste-Dages Hellige. Personlig Ansvarlighed er een af Mormonismens Hovedlærdomme, og derfor er personlige Fortrin og Udvikling af Aandens Egenstaber anset som en nødvendig Betingelse for at opnaa Op-højelse. „Guds Herlighed bestaar i hans Forstand og Kundskab“ staar der skrevet i een af de Aabenbaringer, som „Mormonerne“ anse for at være hellige. Der finder man ogsaa følgende:

„Med samme Grad af aandelig Udvikling, som vi tilegne os i dette Liv, ville vi komme frem i Opstandelsen; og om et Menneske derfor, ved sin Flid og Ydighed opnaaar mere Kundskab

end somme Andre, saa vil han nyde saa meget større Forfremmelse i den næste Verden“. (Pagtens Bogs Side 461 i den nye engl. Udgave.)

Et andet Sted findes følgende: „At Enhver kan handle i Lære og Grundfætning med Hensyn til Evigheden, ifølge den fri Villie og Myndigheden, som jeg har givet dem, at Enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag. Derfor er det ikke Ret, at Noget skal være en Andens Træl“. (Pagtens Bog, dansk Udgave Side 255 nederst.)

Paa samme Tid ere de gavnlige Virkninger af Orden, Ydighed og Enighed ikke tabte af Syn. De ere nødvendige Betingelser for ethvert Samfunds Bestaaen. „Ydighed er bedre end Offer“. Enighed udretter mere end Splid. Uden Enighed kan der ikke være Orden, og uden Orden kan der ikke være Tilfredshed og Velvære. „Mormon“-Samfundet har sin Styrke deri, at dets Medlemmer i Almindelighed ere ledede af disse Principer. Deres Enighed, Beredvillighed til at følge gode Raad, og deres Samvirken anses, af Verden, som et Under, skjønt det endnu lader meget tilbage at ønske henimod det fuldkomne Mønster, der er sat dem at stræbe efter. De ledes af en utrokelig Tro paa deres Religion og Tillid til deres Præsters guddommelige Myndighed.

Deres Ydighed er imidlertid aldeles frivillig, deres Enighed er af egen Tilbojelighed og deres Handlinger efter eget frit Valg. Hvorledes vil man tænke sig større Frihed? Derjom man vil indvende og sige, at de ere bundne ved deres religiøse Overbevisning, saa svare vi, at det Samme er Tilfældet med alle andre Religionsbefændere. Det er kun Samvittighedens Baaud, der indskrænker dem.

De, som ikke have Samvittighedsfrupler, eller som ere døde for dens Stemme, ere jævvanligvis Lastens Slaver og nyde i Virkeligheden mindre Frihed end de, som ere samvittighedsfulde og religiøse. Derjom de kunde, jaa vilde de tilintetgjøre jelve Friheden, som de juaflke jaa meget om. De vilde forhindre Folk i at adlyde det, som disje oprigtigt maatte tro at være Guds Ord, og de vilde, med Magt, tilintetgjøre den Enighed, som er fremkommet ved en fælles Synsmaade og frit Valg. De vilde udrydde den Mjndighed, som, ved at man underkaster sig den, bringer den størst uulige Tilfredshed og Glæde. De vilde indføre en Trældomsstilstand under deres Bestemmelser, i Stedet for Frihed til en fornuftig og villig Underkastelse under det, man anjer for at være Himlens Bud og Love.

De Ugudeliges Frihed ville vi ikke have noget at gjøre med. De Sidste-Dages Hellige ere veltilfredje med deres Religion, og lykkelige under det System, som de have antaget. De jole sig overbeviste om, at det er fra Gud. De have opnaaet denne Overbevijsning formedelst Lydighed under Evangeliet og ved den Helligaands Vidnesbyrd. De vide, at de ikke ere udjatte for noget ulovligt eller uretfærdigt Tyrani i den Kirke, som de tilhøre; og de fryde sig ved den Frihedslov, som har gjort dem virkelig frie. De ville fremdeles fortjette i Lydighed og Fred, fordi de have lært, at det er bedre at underkaste sig, det som er rigtigt, end stivfindet at fremture i det Døde og Urigtige. „Den, som er jelvraadig vil møde megen Sorg“ — og „hvo sig jelv ophøjer, skal fornedres, men hvo sig jelv fornedrer skal ophøjes.“

En Mormonhadere Endeligt.

En af de forhenværende Overdommere i Utah, W. W. Drummond døde den 21. November af Drifkældighed, paa eet af de simpleste Drifkehuse i Chicago. Vi gjengive dette efter Deseret News, som har hentet Efterretningen fra Philadelphia Times af 22. November 1888.

Dette elendige Menneje var een af de forenede Staters Embedsmænd, som rønte fra Utah, hvor han var bleven anjat, af Præsident Pierce, som den øverste Dommer i Territoriet. Brigham Young, var den Gang Territoriets Gubernør, og var ligeledes indjat af Regjeringen i Washington og havde sin Gage af den. Da Dommer Drum-

mond rejste til Utah efterlod han sin agtværdige Familie i de østlige Stater, og bragte en Skjoge med sig, med hvem han levede i aabenbart Samliv, ja endog tillod hende Plads hos sig paa Dommersædet. Dette var mere end Folket vilde taale, og de tilkjendegav derfor deres Harm og Foragt for en jaadan Dommer, paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes. Utah var indtil den Tid ubekjendt med Skjoger. Rvindeerne vare alle hæderlige Medlemmer af Samsundet, og den moraliske Atmosfære var ligesaa reen og jund, som den friske Vind fra Bjergene. Der var den Gang kun lidt at bestille i Retten. Thveri, Drukkenfab og

andre deraf følgende Vaster var næsten lige saa ukjendt som Lidelighed, og det var derfor en forfærdelig Anstødssten for Folket, at se en Skjæge offentlig at vanære Dommerædet, der burde være Retfærdighedens Trone.

Som en Følge heraf forlod denne uværdige Dommer, tilligemed nogle andre ligejaa slette Karakterer, Utah om Sommeren 1856, og indgav en Rapport til Regjeringen i Washington. Deres ugrundede og lognagtige Beskyldninger finde kun deres Lige, i den senere Tids, af visse Præster skrevne og publicerede, Avisberetninger. Resultatet blev, at Regjeringen udrustede en Hær for at underkue Mormonernes formodede Oprør og beskytte Embedsmændene i Opfyldelsen af deres Pligter, samt for at straffe Lederne af Opstanden. (?)

Denne Expedition, bliver nu almindeligvis kaldet: „Leverandør-Krigen“, fordi det gav Leverandørerne den rigeste Høst, som de maatte nogenfinde have haft. Det kostede Regjeringen ikke alene mange Millioner Dollars, men staar som en Skamplet, for den Administration, der lod sig lede til at begaa et saadant Misgreb i sin Styrelse som at anvende Militærmagt uden at vide med Visshed om der var nogen Grund for dens Anvendelse.

Med vejende Faner og klingende Spil, drog den veludrustede Hær over de udstrakte. ubeboede Sletter i Maret 1857, men ved Ankomsten til Bjergene mødtes de af Guvernør Youngs Tropper, som forbød dem at komme ind i Territoriet. Regjeringen havde nemlig forsonet at afskedige ham eller officielt at underrette ham om Armeens Komme, og ifølge sin Embedsbed var han forpligtet til, med Magt, om nødvendigt, at hindre enhver væbnet Styrke fra at komme ind. Dette var en

uventet Modtagelse, og der maatte altsaa sendes Bud tilbage til Washington for at erholde nye Instruktioner, men dette tog Tid, og imidlertid indfandt Vinteren sig. De saa besværlige Hergøveje, bleve snart aldeles blokerede af den dybe Sne, og Armeen maatte derfor gjøre sig det saa bekvemt som muligt paa de nøgne snebedækkte Sletter østenfor Klippebjergene. Tilfidsst lod Regjeringen sig overtale til at udsende en Undersøgelseskommission, som over Panama-Landungen og Kalifornien kom ind i Utah midt om Vinteren uden at der blev lagt den de ringeste Hindringer ibrøjen, men tvertimod blev der ydet den al mulig Assistance fra Befolkningens Side. Dommer Drummond ugrundede Løgne, bleve herved afløvede. Regjeringens Arkiver og Alt hvad dertil horte, fandtes i den fuldkomneste Orden, og er endmer i de nuværende Embedsmænds Varetægt, skjønt Drummond og hans Medskyldige, havde aflagt Ed paa at Mormonerne havde brændt dem.

Undersøgelsen bevirkede Regjeringens uberingede Ankesti for alle formodede Forseelser fra Mormonernes Side, og der var Fred og god Forstaaelse mellem Utahfolket og Regjeringen i Washington i flere Aar. Men de som, saa skammeligt havde beløjet Folket i Utah for at skjule deres personlige Skændsel, fik ingen direkte Straf. Kun den retfærdige, evige Overdommer, Gud i Himmelen, lod ikke denne Sag hengaa ubemærket. Drummond døde som en Tigger, uden Hjem, i et af de simpleste Driftehuse i Chicago, efter i mange Aar at have været en Gjenstand for Foragt eller Medynk af dem, som havde kjendt ham i hans Embedsperiode.

Blandinger.

En Cyklon. Niagarabroen ødelagt. En forfærdelig Cyklon eller Hvirvelvind har for nogle Dage siden hjemført det østlige Nordamerika.

I New Yorks Søsterstad Brooklyn blev Tagene paa en hel Del Huse blæst fuldstændig væk, og Fodgængere bleve slaet bevidstløse om paa Gaden af Tagstenene, som fløj omkring i Luften. Skorstene og Taggesimjer ødelagdes og kastedes bort.

Paa Marinens Skibsværft blev den øverste Etage af en 200 Fod lang Kaserne blæst ned, og dens svære Kobbertag fløj en lang Strækning bort og larmede, som om svære Kanonjætter blev affødt. To uhyre Gasbeholdere blev vendt aldeles op og ned, og Gasjen exploderede, saa flere Bygninger i Nærheden antændtes. Mærkelig nok blev der dog ingen Mennesker dræbt i Brooklyn.

Skvad der hændte her er dog intet imod de Ødelæggelser, som fandt Sted i Pennsylvania. Hærgningen har strakt sig over Byerne Harrisburg og Altona, jaamt Libanondalen til Byen Reading, hvor Cyklonen paa nogle saa Minutter anrettede de forfærdeligste Ødelæggelser, som nogensinde har hjemført den Egn.

Reading—Filadelfias Tegnelokaler blev styrtet i Grus. Jernbanevognene blev kastet hulter til bulter, en Gasbeholder exploderede og jatte Ild paa flere Bygninger, og mange Mennesker omkom.

Et uhyre fint Silkespinderi, der beskæftigede 250 Personer, mest Kvinder og unge Drengene, blæstes overende som et Korthus, og 175 Personer begravedes under Ruinerne. 5 Lig blev strax trukket frem, 34 kom ud af Grusjet mere eller mindre saarede, 87 savnes; man frygter for, at de alle sammen er omkomne.

I Pittsburg blev et Hus paa 8 Etager styrtet overende; 14 Personer dræbtes, 35 saaredes, nogle dødeligt, og man formoder, at der findes endnu flere under Ruinerne.

Hængebroen over Niagara, ikke langt fra Faldene, blev ødelagt. Hele Midtpartiet af Broens Spadservej styrtede i Floden. De svære Taarnpiller og Tærntovene, hvori Broen hænger, forblev dog uskadt. Hele Broen var af Jærn og Staal.

(Fra „Nationaltidenden“ for 20. Januar 1889.)

Dyrisk Magnetisme. Den for sin omfattende Virksomhed i Hygiæne's Tjeneste fordelagtigt bekendte Stiftsphysikus Trautner i Odense, advarer i Landets Blade Publikum mod Personer, der virke i den dyriske Magnetismes Tjeneste, henviende til den skadelige Indflydelse, Magnetisering har paa den menneskelige Konstitution, og til det særlige Herredomme, Magnitiserer kunne udøve over deres Medium, hvorved der endog kan begaaes Forbrydelser, der ere saa meget farligere, som den, der under magnetisk Indflydelse begaar en saadan, ikke senere har nogen Bevidsthed derom. Advarjelen fremkommer af den Grund, at forskellige Personer have averteret i Bladene, at de agte at meddele Undervisning i Anvendelsen af den dyriske Magnetisme som Lægemedel, hvilket forøvrigt er forbudt ved Forordning af 14. Januar.

Fred paa Jorden.

Hvor blev vor Jord for Sorger fri,
Om Orden, Fred og Harmoni
Sit Indtog holdt paa denne skjønne Klode!
Om Enighed og Kjærlighed,
Retfærdighed og Broderfred
Blandt alle Folk i alle Lande bo'de.

Hvor var det godt om Krigens Varm
Dg Sværdet ført af Magtens Arm
Ved Engles Subeltoner blev forstummet;
Om Jorden, smykket som en Brud,
En herlig Bolig blev for Gud
Dg straaled' som en Sol i Verdensrummet.

Hvor herligt, naar hin skjønne Stad,
Med guldbelagte Gaders Nad.
Fra Himlen kommer ned til Jordens Dale,
Dg Livets rene klare Flod
Udvælder ved Guds Trones Fod,
Som skal os baade glæde og hujvale.

Naar en Gang de Fortryktes Sag,
Paa Zions skjønne Friheds Dag,
Skal sejre over Tyraniets Rænker.
Naar Fredens Børn sin Arv vil faa
Paa denne Jord, og frelste staa,
Vil Zion ikke mere bære Rænker.

Kjøbenhavn, Januar 1889.

Paul A.

Indhold.

Udtoget af en Tale af Biskop D. F. Whitney, holdt i Tabernaklet i Saltjøstaden den 11. November 1888 129 Nutiden fremviser Træfaldets Følger 132 Red. Bem.: Ulykker paa Vandene 136	Hjemvendt Missionær 138 Betsikkelse 138 Guddommelig Myndighed og menneskelig Frihed 138 En Mormonhaders Endeligt 151 Blandinger 143 Poesi, Fred paa Jorden 144
--	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fieldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Bording (W. Peterfen).